

ъ тази топла есен-
на вечерь единъ
пжтникъ се зада-
де откъмъ Садина-
та, влѣзе въ Шип-
ка и похлопа у
дѣдови Николови.

Мъничето писна съ тънкия си гласецъ,
като че го приклешиха. Пжтникътъ
се поотстрани и се притисна до
плета подъ сливата. Отъ пруста на
потъналата въ тъмнина кжща се
чу женски гласъ. Вмѣсто да се
обади, пжтникътъ повторно похло-
па на вратата. Кучето изпищѣ от-
ново.

— Тука ли е дѣдо Никола?

— Тука е, — отговори невѣста-
та и се втурна да повика стареца.

Пжтникътъ отново се оттегли въ
тъмното и зачака. Дѣдо Никола,
опитенъ въ комитетскитѣ работи,
приближи до непознатия и се за-
кашля.

— Азъ съмъ, дѣдо Никола. При-
берете кучето.

— Кой е?

— Левски, Левски, — тихо про-
шепна пжтникътъ. . .

— Минке, я приберете кучето!
Какво се е разквичало, като че не
ни познава! — троснато извика дѣдо
Никола, и гласътъ му се разлѣ ка-
то мощна и широка вълна.

Гостътъ и домакинътъ се пове-
доха къмъ кжщи. Още на пруста
дѣдо Никола извика на съседа си:

— Дечко, я прати Павла да по-
вика членоветѣ на читалището да
се събератъ тая вечерь да видимъ,
кое театро ще се играе. . .

И докато Левски и дѣдо Никола
набързо повечеряха, Павли обходи
читалищнитѣ членове. Безъ да гу-
бятъ време, всички се събраха въ
училището. Газената лампа освѣ-
тляваше лицата на двадесетина мла-
ди мъже, които, макаръ да не зна-
еха, кой точно е дошелъ, досѣщаха
се, че дѣдо Никола ще да ги е
повикалъ по комитетски работи.
Не закъснѣ да дойде и Левски, при-